

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI CHÍN

GIẾT ĐỊCH NHÂN CỨU NGUY SỬ TH ÁI

A Kha cảm thấy dưới đất là một đồng mềm mại, thì ra cô đã ngồi lên mình một người khác. Cô nóng nảy muốn đứng dậy, liền xoay tay mặt đặt xuống thì bàn tay đè xuống vào mặt người kia. Trong lúc bối rối không kịp suy nghĩ, cô đứng thẳng người lên quay đầu nhìn lại thì người nằm dưới đất chính là Vi Tiểu Bảo.

A Kha giật mình kinh hãi, quát hỏi:

- Người làm gì... ?

Cô chưa dứt lời đột nhiên hai đầu gối nhún xuống không vững, lại té xuống trúng vào người Vi Tiểu Bảo.

Lần này cô nằm úp sấp, bật tiếng la hoảng:

- Không... không...

Người cô đã ngã vào lòng gã. Bốn mắt đối nhau chỉ cách có mấy tấc.

A Kha rất đổi bồn chồn, chỉ sợ tên tiểu ác nhân hôn vào mặt mình, cô hấp tấp muốn đứng lên mà chẳng hiểu tại sao toàn thân không còn chút hơi sức. Cô đành quay đầu đi, hối hả giục:

- Mau đỡ ta dậy!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử cũng không còn chút khí lực nào, biết làm sao bây giờ?

Một cô gái xinh đẹp như thiên tiên nằm phục trên người gã, khiến lòng gã khoan khoái cơ hồ phát điên. Gã tự nhủ "Đừng nói ta không còn hơi sức, mà dù ta có khoẻ như voi cũng chẳng khi nào đỡ nàng dậy. Đây là nàng tự té xuống đè lên ta thì trách ta sao được?"

A Kha vội nói:

- Sư phụ đang bị địch nhân vây đánh. Phải mau mau nghĩ cách gì trợ lực:

Nguyên cô vừa tới cửa phòng đã ngó thấy Bạch y ni đang ngồi xếp bằng dưới đất. Tay trái bà phóng chưởng, tay mặt phát tay áo để kháng cự với địch nhân.

Địch nhân là những ai, cô chưa nhìn rõ, chỉ biết không phải một người. Cô toan nhìn kỹ lại thì đột nhiên bị một luồng kinh phong từ trong phòng xô ngã.

Vi Tiểu Bảo về trước cô mấy bước cũng gặp tình trạng này. Gã đang khoa chân bước qua cửa liền bị luồng kinh phong hất ngã xuống đất. A Kha đuổi tới nơi liền bị xô té đè lên người gã.

Tuy Vi Tiểu Bảo dúi dập xuống đất đau quá, lại bị A Kha từ trên không rớt xuống đè lên khiến cho ngực bụng cũng đau đến ê ẩm, nhưng trong lòng gã hoan hỷ vô cùng! Gã chỉ mong tiểu mỹ nhân vĩnh viễn nằm phục trên lòng mình, đừng bao giờ đứng dậy nữa. Còn vụ Bạch y ni đang chiến đấu với địch nhân, gã chẳng quan tâm chút nào. Gã nghĩ rằng bà công lực thông thần thì dù địch nhân lợi hại đến đâu cũng chẳng làm gì được.

A Kha tay mặt chống xuống trước ngực Vi Tiểu Bảo, từ từ đứng dậy. Cô hít mạnh một hơi chân khí cố gắng đứng lên được.

Cô tức giận mắng:

- Ai bảo ngươi nằm đây để ta vương chân vấp ngã?

Hiển nhiên cô biết rõ Vi Tiểu Bảo cũng gặp trường hợp như mình, bị luồng kinh lực hất té, chứ nào phải gã tự ý nằm đó. Nhưng tình trạng vừa rồi khiến cô bẽ mặt quá, không nhịn được mà phải nổi nóng quát mấy câu cho đỡ thẹn.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ, dạ! Giả tử tiểu tử biết trước là cô nương té xuống đây thì tiểu tử đã bò ra xa ba thước mới phải. Không được! Ba thước chưa đủ. Nếu chỉ lê đi ba thước thì cô nương nằm xuống bằng đầu với tiểu tử lại càng bất lịch sự.

A Kha tức quá bĩu môi một cái. Cô băn khoăn về vụ sư phụ đang chiến đấu với địch nhân liền đưa mắt ngó vào trong phòng thì thấy Bạch y ni vẫn ngồi dưới đất vừa phát chiêu vừa phát tay áo nghênh địch. Bọn địch nhân đang vây đánh Bạch y ni cô liếc mắt ngó thấy là năm tên Lạt ma đều mặc áo đỏ.

Tên nào cũng phóng chiêu lực thần tốc và mãnh liệt phi thường để tấn công, nhưng đều bị chiêu lực của Bạch y ni bức bách phải tựa lưng vào vách ván ở trong phòng, chứ không tiến gần lại được.

A Kha tiến thêm một bước để nhìn cho kỹ. Ngoài năm người cô đã trông thấy còn một tên nữa.

Nhưng A Kha vừa cất bước liền cảm thấy luồng kinh phong đè lên người rất nặng nề, cơ hồ hơi thở không thông. Cô đành lùi lại hai bước. Như vậy đã rõ nội lực của bọn địch nhân thật là ghê gớm.

A Kha quay lại đá Vi Tiểu Bảo một cước hỏi:

- Ô hay! Sao ngươi còn chưa đứng dậy? Ngươi thử coi xem bọn địch nhân là người ở phe phái nào?

Vi Tiểu Bảo chống tay vào bức vách ở phía sau, gắng gượng đứng lên. Gã nhìn rõ tình trạng trong phòng rồi đáp:

- Sáu tên Lạt ma kia đều là hạng tồi bại.

Gã đứng bên cạnh A Kha, trông rõ cả tên Lạt ma thứ sáu:

A Kha tức mình gất lên:

- Người rườm lời làm chi? Ai chả biết chúng là quân tồi bại, hà tất người còn phải nói?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Là người tồi bại hay không khó mà xác định được. Tỷ như tiểu tử vốn là hảo nhân mà cô nương khăng khăng một mực bảo là quân tồi bại...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sáu Lạt ma kia lớn mật dám động thủ với sư thái thì chúng còn tồi bại hơn tiểu tử nhiều.

A Kha tròn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Hừ! Ta coi chừng người là đồng bọn với chúng. Sáu tên Lạt ma đó do người dẫn đến để gia hại sư phụ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử kính trọng sư thái cũng như kính trọng đức Bồ tát và kính trọng cô nương cũng như kính trọng một nàng tiên nữ, khi nào còn mưu đồ gia hại?

A Kha ngưng thần chú ý nhìn tình trạng trong phòng. Đột nhiên cô la lên một tiếng:

- úi chà!

Vi Tiểu Bảo nhìn theo vào trong phòng thấy sáu tên Lạt ma đều tay cầm giới đao lẫn le xông vào đâm chém, nhưng chúng bị trường lực cùng tụ phong của Bạch y ni cản trở không tới gần được.

Trên đầu Bạch y ni đã bốc lên những tia bạch khí, xem chừng bà mỗi một lần rồi. Bà chỉ có một cánh tay lại một mình đấu với sáu tên Lạt ma tay cầm binh khí. Nếu cuộc đấu kéo dài tất bà không chống nổi.

Vi Tiểu Bảo muốn vào trợ lực, nhưng biết mình võ công kém cỏi, tiến vào phòng cũng không được. Gã cho là nếu bò sát dần tiến vào cũng chỉ khiến Bạch y ni phải phân tâm chiếu cố cho gã thì gã muốn giúp bà mà lại làm bà hoang mang thêm.

Trong lòng nóng nảy, Vi Tiểu Bảo chợt nhìn thấy ở góc tường có một cây chổi quét nhà liền chạy lại cầm lấy. Gã đứng nép vào bên cửa đưa chổi quét vào mặt tên Lạt ma đứng gần cửa nhất.

Gã tưởng làm như vậy là tên Lạt ma này phải rối loạn tâm thần, không phát huy nội lực được đầy đủ để chống đỡ và sẽ bị chiêu lực của Bạch y ni làm chấn động kinh mạch mà chết.

Ngờ đâu gã vừa đưa chổi vào, bỗng nghe một tiếng quát lớn. Trong tay nhẹ bỗng, đầu chổi quét đã bị Lạt ma chém đứt.

Tiếp theo, luồng kinh phong từ trong phòng xô ra quét vào mặt gã làm cho gã đau đớn khôn tả.

A Kha vội nói:

- Người làm trò rối thế này... không ăn thua gì.

Vi Tiểu Bảo tựa lưng vào vách ván bên cửa phòng, cảm thấy chấn động, tưởng chừng vách ván bốn mặt đều bị đao phong và chiêu lực xô đẩy làm sập đến nơi. Gã chợt động tâm cơ, nhìn kỹ những chỗ sáu tên Lạt ma đứng tựa vào. Gã bèn vòng ra bên ngoài, nhắm đúng chỗ tên Lạt ma vừa chặt đứt cây chổi đứng tựa vào, rút trủy thủ phóng qua lần vách ván đâm vào.

Lưỡi trủy thủ này sắc bén vô cùng, mà vách ván chỉ dày có một tấc, lưỡi trủy thủ xuyên qua dễ dàng như thái đậu, đâm sâu vào sau lưng tên Lạt ma.

Tên Lạt ma này rú lên một tiếng kinh khủng rồi té xuống, không hiểu vì sao mà mình mất mạng. Vi Tiểu Bảo đứng ngoài nghe tiếng rú biết mình hạ thủ thành công. Gã lại tiến tới phía sau tên Lạt ma thứ hai và phóng trủy thủ đâm hấn chết rũ xuống.

Chỉ trong nháy mắt, gã dùng cách này hạ sát liên tiếp bốn tên Lạt ma.

Lưỡi đao trủy thủ rất ngắn đâm thấu qua sau lưng mà không xuyên ra tới trước ngực. Vì thế mỗi tên Lạt ma bị trúng đao chết rồi ngã lăn ra mà những tên còn lại trong phòng chẳng hiểu vì duyên cớ gì mà đồng bọn bị uổng mạng.

Hai tên Lạt ma còn sống thấy vậy hồn vía lên mây, nhảy vọt ra cửa toan cướp đường chạy trốn.

Bạch y ni tung mình nhảy lại phóng chiêu đánh vào sau lưng một tên, lập tức gã học máu ra mà chết.

Tiếp theo Bạch y ni phát tay áo bên phải một cái cản đường của tên Lạt ma kia. Tay trái bà phóng chỉ nhanh như gió điểm vào năm đại huyệt. Tên Lạt ma này liền nhũn ra té xuống, không nhúc nhích được nữa.

Bạch y ni đá mấy tên Lạt ma bị đâm chết lật sấp lại, thấy sau lưng chúng đều có vết dao đâm. Bà lại nhìn lên vách ván thấy những lỗ thủng còn vương vết máu liên hiểu rõ ngay.

Bạch y ni quay lại nhìn tên Lạt ma bị điểm huyết quát hỏi:

- Người... người... là...

Đột nhiên người bà lão đảo té xuống, miệng thổ máu tươi rất nhiều.

Nguyên những tên Lạt ma này đều là hảo thủ, võ công rất cao, mà bà một mình chọi sáu, thành ra nội lực kiệt quệ. Đòn đánh sau cùng bà đã vận dụng hết tinh lực, nên không gượng lại được nữa.

A Kha và Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi vội chạy tới đỡ bà dậy.

A Kha kêu gọi rối rít:

- Sư phụ! Sư phụ...

Bạch y ni hơi thở chỉ còn thoi thóp, hai mắt nhắm nghiền, miệng không nói gì.

Vi Tiểu Bảo và A Kha khiêng Bạch y ni lên giường. Bà lại thổ ra rất nhiều huyết.

A Kha chân tay luống cuống, nước mắt đầm đìa.

Chủ quán cùng điểm tiểu nhị thấy trong nhà xảy cuộc ác đấu đều trốn tránh ở phía xa xa. Bây giờ chúng thấy thanh âm đã dần dần yên lặng mới thò đầu nhìn ra thì thấy máu loang đầy đất, xác chết ngổ ngang. Chúng sợ quá kêu la ầm ĩ?

Vi Tiểu Bảo hay tay lượm lấy hai thanh giới đao giơ lên quát:

- Các người làm gì mà nhộn lên thế? Im miệng ngay! Nếu không ta sẽ đâm mỗi tên một đao là toi mạng hết.

Bọn nhà quán nhìn thấy giới đao sáng loáng sợ bỏ vĩa, vâng dạ luôn miệng.

Vi Tiểu Bảo lấy ra ba đỉnh bạc, mỗi đỉnh năm lạng giao cho chủ quán và bảo hấn:

- Người đi mượn cho ta hai cỗ xe lớn. Còn năm lạng ta thưởng cho các người.

Nhà điểm vừa kinh hãi vừa vui mừng cầm tiền chạy đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc, hấn đưa về hai cỗ xe lớn.

Vi Tiểu Bảo lại lấy bốn chục lạng bạc giao cho chủ quán rồi lớn tiếng hỏi:

- Sáu tên Lạt ma này xảy cuộc đánh lộn, sát hại lẫn nhau. Có đúng thế không? Các người trông thấy cả rồi chứ?

Dĩ nhiên chủ quán phải vâng dạ cho xuôi chuyện, chẳng dám nói nửa câu không đúng.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Còn bốn chục lạng bạc này để trả tiền cơm cùng tiền phòng cho các người đó.

Đoạn gã cùng A Kha hợp lực khiêng Bạch y ni đặt lên một cỗ xe lớn. Hai người lại lấy chăn đệm trên giường đắp lên người bà.

Vi Tiểu Bảo lại sai bọn điểm tiểu nhị khiêng tên Lạt ma bị điểm huyết đặt vào cỗ xe thứ hai.

Gã nhìn A Kha nói:

- Cô nương chăm sóc cho sư phụ, để tiểu tử chiếu cố vị đại sư này.

Rồi hai người lên xe.

Vi Tiểu Bảo sai đánh xe đi về phía tây nam. Gã tự nhủ:

- Sư thái đã bị trọng thương, nếu bọn Lạt ma lại đến tấn công tất mình không sao địch nổi. Ta phải lên chùa Thiếu Lâm. Tuy đường sá xa xôi nhưng đi mãi cũng tới nổi.

Gã lại sợ tên Lạt ma này mà khai thông được huyết đạo thì không thể là đối thủ với hắn được. Gã liền lấy dây cột chặt chân tay hắn lại.

Xe đi chừng được hơn mười dặm, đột nhiên A Kha bảo dừng lại. Cô nhảy xuống chạy đến trước mặt Vi Tiểu Bảo, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương. Cô ghen ngào nói:

- Hơi thở của sư phụ mỗi lúc một yếu dần... E rằng... e rằng...

Vi Tiểu Bảo thất kinh, vội xuống xe lại coi, quả thấy Bạch y ni hơi thở chỉ còn thoi thóp.

A Kha vừa khóc vừa nói:

- Giả tử có thuốc trị thương linh nghiệm thì chữa được. Chúng ta mau mau đi kiếm thầy lang. Nhưng nơi đây...

Vi Tiểu Bảo sực nhớ tới Thái hậu đã trao cho gã một bình thuốc hai mươi viên, kêu bằng Tuyết sâm ngọc thiềm hoàn gì đó, của quốc vương nước Cao Ly tiến cống. Theo lời Thái hậu thì thuốc này uống vào làm cho thân thể cường kiện, lại giải độc trị thương cực kỳ linh nghiệm. Thái hậu còn dặn gã lấy chục viên trong đó đưa lên Hồng giáo chủ.

Gã liền thò tay vào bọc lấy bình ngọc ra nói:

- Thuốc trị thương linh nghiệm thì tiểu tử cũng có đây.

Gã đổ lấy hai viên bỏ vào miệng Bạch y ni.

A Kha lấy hồ nước để sư phụ nuốt thuốc xuống.

Vì Tiểu Bảo nhân cơ hội này ngồi lại trong xe Bạch y ni, đối diện với A Kha.

Gã nói:

- Sư thái uống thuốc này vào rồi, không hiểu hậu quả ra sao. Tiểu tử phải ở luôn đây để coi chừng.

Gã lại sai đánh xe tiếp tục thượng lộ.

Sau chừng nửa giờ, Bạch y ni bỗng thở mạnh một hơi rồi từ từ mở mắt ra.

A Kha cả mừng reo lên:

- Sư phụ! Sư phụ đỡ rồi ư?

Bạch y ni gật đầu.

Vì Tiểu Bảo vội lấy hai viên thuốc nữa đưa ra, nói:

- Sư thái! Thuốc này đã có công hiệu, vậy sư thái uống thêm hai viên.

Bạch y ni lắc đầu khẽ nói:

- Bữa nay... thế là đủ rồi. Bây giờ chỉ ta cần vận khí để tiêu hoá được lực...
Người bảo dừng xe lại.

Vì Tiểu Bảo vâng dạ rồi ra hiệu cho mã phu dừng xe.

Bạch y ni bảo A Kha đỡ mình dậy. Bà ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận công.

A Kha chú ý nhìn sư phụ không chớp mắt. Trong khi đó, Vì Tiểu Bảo lại ngó A Kha chòng chọc.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***